

ks. Jarosław Wąsowicz SDB

**„Poloniae Semper Fidelis”**  
**Święto Chrztu Polski**  
**Scenariusz akademii słowno-muzycznej**

Przywitanie zebranych przez dyrektora szkoły i zaproszenie na program słowno-muzyczny

**Narrator 1:** W dniu 2 lutego 2019 r. Sejm Rzeczypospolitej Polskiej przyjął ustawę zakładającą ustanowienie dnia 14 kwietnia państwowym Świętem Chrztu Polski. Chrzest księcia Mieszka I to przełomowe wydarzenie w dziejach państwa i narodu polskiego, uznawane za symboliczny początek polskiej państwowości. Miał on doniosłe znaczenie polityczne, kulturowe i tożsamościowe – wprowadził rodzące się wówczas państwo polskie w krąg cywilizacyjny Europy Zachodniej. Za symboliczną datę Chrztu Polski uznaje się Wielką Sobotę, 14 kwietnia 966 r.

**Narrator 2:** Na temat samego chrztu Mieszka I źródła historyczne są bardzo skąpe. Nie wiemy jak wyglądała sama ceremonia, ani gdzie się odbyła. Znaleźiska archeologiczne sugerują, że chrzest mógł mieć miejsce na Wyspie Ostrów Lednicki, blisko grodu gnieźnieńskiego. Przypuszcza się, że wraz z księciem został ochrzczony także jego dwór.

Książę Mieszko zdecydował się na przyjęcie chrztu w obrządku łacińskim, za pośrednictwem Czechów. Wejście do chrześcijaństwa zachodniego zostało poprzedzone małżeństwem z księżniczką Dobrawą w roku 965. Miała ona opinię skromnej i świątobliwej niewiasty. Z Czech przybyli do rodzącego się państwa polskiego także pierwsi misjonarze. W tym gronie widzimy m.in. św. Wojciecha, biskupa i męczennika, który jest głównym patronem naszej Ojczyzny.

**Deklamacja wiersza Marii Konopnickiej św. Wojciechu**

**Osoba 1:**

A wiecie wy, bracia moi,  
Kto nam pierwsze krzyże stawiał,  
Kto ojczyste progi chaty  
W imię Boże błogosławił?

A wiecie wy, bracia o tym,  
Skąd nam przyszła wieść ta błoga,  
Że my wszyscy bracia sobie,

Że my wszyscy dzieci Boga?

A wiecie wy, bracia mili,  
Kto w tę ziemię pustą, czarną,  
Na chleb ducha dla milionów  
Rzucił pierwsze światła ziarno?

Pójdźcie! Niech nam mówią o tym  
Te wiosenne, kwietne błonie,  
I skowronek, co z piosenką  
W tych lazurach czystych tonie!

Pójdźcie, niech nam mówią o tym  
Nasze grody i świątynie,  
A ja tylko na lircie  
Wtórę nieco im przyczynię.

### **Osoba 2:**

Przez lechickie puste pole,  
Cichy pątnik idzie w gości,  
A gdzie stąpi, rzuca ziarna  
Słonecznej jasności.

- Kto ty jesteś, o pątniku,  
Co posiewasz złote zorze? -  
- Jam Apostoł jest tej ziemi,  
Ja tu niosę słowo Boże! -

- Boże słowo, o pątniku?  
Ono gromem nas zatraci?  
- Nie! To słowo w duszach szepce:  
"Kochaj Boga ! Kochaj braci!"

- Jakże przejdiesz, o pątniku,  
Między obce ci pogany?  
- Poprowadzi mnie ten Chrystus,  
Co był za nas na śmierć dany. -

Jakąż bronisz, o pątniku,  
Zwalczając świat ten stary?  
- Ja miłością walczyć będę  
I płomieniem żywej wiary!

Jakież echo, o pątniku,  
Ciszę w kołół tak zachwyca? -  
- A to ze mną pieśń ta idzie,  
Idzie pieśń: "Bogurodzica!"

- Jest żeś pewnym, o pątniku,

Że twa praca niedaremna -  
- Chrystus dusze tu zwycięży,  
Chrystus Pan tu idzie ze mną! -

### **Osoba 3.**

Przeszedł miedzę, przeszedł drogę  
Przez cichą dąbrowę,  
A już śladem jego rośnie  
Słowo Chrystusowe.

A nie rośnie jak cedr wielki,  
Lecz jak polne kwiaty:  
Bliskie ziemi rodzicielki,  
Bliskie biednej chaty.

I nie szumi, jako burza,  
W swoim majestacie,  
Ale szeptem jako trawy  
- Ojczy nasz - i bracie.  
A tak rosną one słowa,  
Jako kłosa chlebne -  
Takie proste, takie ciche,  
A takie podniebne!

I już ziemia się rozmaja  
Po długiej posusze,  
Już się w zorzach przebudziły  
Tęskne, senne dusze.

Już i wiosna się zakwieca,  
Gdzie wprawdzie była zima,  
Już bieleje chata kmiecia  
Za śladem pielgrzyna.

### **Osoba 4.**

Nad Piastową strzechą  
Klekocą bociany -  
Dzionku jasny, dzionku błogi,  
Bądź nam powitany!

Nad Piastową strzechą  
Wschodzi jasna zorza -  
Roztęcza się ziemia nasza  
Od morza do morza!

Roztęcza się ziemia  
Nowiną radosną -  
Sprzed dziesięciu wieków siewy

Wschodzą nam i rosną!

Pieśń nadziei śpiewa  
Polne nasze ptaszę -  
Wtórzą gaje, wtórzą zdroje,  
I te serca nasze!

**Narrator 1:** Przyjęcie chrztu przez księcia Mieszka I w 996 r. otworzyło przed krajem nieznane wcześniej możliwości. Chrztost księcia rodzącej się wówczas Polski zapoczątkował chrystianizację naszego kraju i włączył go do wspólnoty europejskich państw chrześcijańskich. Rozpoczęło proces przejmowania wzorców kulturowych i największych zdobyczy łacińskiej zachodniej cywilizacji. Począwszy od chrztu Mieszka polska kultura, historia i tożsamość narodowa rozwijały się na fundamencie tradycji chrześcijańskiej.

**Narrator 2:** Polska, ukształtowana przez tradycję rzymską, a za jej pośrednictwem grecką, przez chrześcijaństwo, duchowo wierna cywilizacji Zachodu, stała się jej strażnikiem Starego Kontynentu na jego wschodnich rubieżach. Nieraz stawała w obronie chrześcijańskiej Europy, kiedy broniliśmy jej przed zalewem Imperium Osomańskiego pod Wiedniem w 1683 r., czy też sowieckiego komunizmu w Bitwie Warszawskiej 1920 r. Polscy rycerze, polskie wojsko ruszało w bój z modlitwą na ustach, z ryngrafami z Matką Najświętszą na swoich piersiach, Jej oddając sprawę wolności i pomyślności ukochanej Ojczyzny. Właśnie Maryi, poświęcony był nasz pierwszy, narodowy hymn „Bogurodzica”, która to pieśń, jak mówił Jan Paweł II: *„Jest równocześnie wyznaniem wiary, jest polskim symbolem, polskim credo, jest katechezą, jest nawet dokumentem chrześcijańskiego wychowania. Główne prawdy wiary i zasady moralności weszły w nią. Nie jest tylko zabytkiem. Jest dokumentem życia”* (Jan Paweł II, przemówienie do młodzieży na wzgórzu Lecha w Gnieźnie, 3 czerwca 1979 r.)

### **Deklamacja (lub śpiew):**

Bogurodzica dziewica,  
Bogiem sławiona Maryja.  
U twego syna, Gospodzina,  
matko zwolena, Maryja!  
Zyszczy nam, spuści nam.  
Kyrie eleison.

Twego dzieła Krzciciela, Bożycze,  
Usłysz głosy, napełń myśli człowiecze.  
Słysz modlitwę, jaż nosimy,  
A dać raczy, jenoż prosimy:  
A na świecie zbożny pobyt,  
Po żywocie rajski przebyt.  
Kyrie eleison.

**Narrator 1:** Niezatarte znamię Chrztu Polski zakorzeniające naszą Ojczyznę w duchowe dziedzictwo chrystusowej Ewangelii przynosiło nam przez wieki błogosławione owoce. Ślady chrześcijańskiej tradycji polskiego narodu odnajdujemy niemal wszędzie – w pięknych zabytkach architektury, w naszej literaturze i muzyce. Wierność fundamentom chrześcijańskiej wiary, sprawiała, że o naszej Ojczyźnie mawiało się „Poloniae semper fidelis”. Potrafilismy przez wieki dawać innym narodom przykład naszego przywiązania do chrześcijańskich wartości. Świadectwem tego jest chociażby rzesza świętych i błogosławionych wywodzących się z naszego narodu, którzy odegrali ważną rolę nie tylko w dziejach Polski, ale pozostawili po sobie duchowe dziedzictwo, które w wielu przypadkach promieniuje na cały świat. Wśród nich widzimy wielkiego proroka naszych czasów świętego Jana Pawła II.

**Narrator 2:** Ojciec Święty, syn polskiego narodu, uczył nas wiary i wierności chrześcijańskim wartościom przywołując nasze narodowe dzieje i piękne postaci polskiej historii. W czasie pierwszej pielgrzymki do Ojczyzny poświęcił jej większość homilii i katechez, które wówczas wygłosił. W Krakowie wołał wówczas do Polaków: „Zanim stąd odejdę, proszę was, abyście całe to duchowe dziedzictwo, któremu na imię Polska, raz jeszcze przyjęli z wiarą, nadzieją i miłością – taką, jaką zaszczepia w nas Jezus Chrystus na chrzcie świętym; abyście nigdy nie zwątpili i nie znuzyli się i nie zniechęcili; abyście nie podcinali sami tych korzeni, z których wyrastamy”. (*Jan Paweł II, Kraków 10 czerwca 1979*)

### **Śpiew pieśni (Schola)**

1. Com przyrzekł Bogu przy chrzcie raz,  
Dotrzymać pragnę szczerze.  
Kościoła słuchać w każdy czas,  
I w świętej wytrwać wierze.

Ref.: O Panie Boże, dzięki Ci,  
Żeś mi Kościoła otwarł drzwi.  
W nim żyć, umierać pragnę.

2. W Kościele tym jest z Ciałem, Krwią,  
Bóg pod postacią chleba  
Swym Ciałem Karmi duszę mą,  
By żyła w nim dla nieba.

Ref.: W to wierzyć zawsze mocno chcę,  
Bo tego kościół uczy mnie.  
W nim żyć, umierać, pragnę.

### **Zakończenie**

Narrator 1: Państwowe Święto Chrztu Polski jest dla nas okazją odkrywania w chrześcijańskich dziejach naszego narodu impulsu do współczesnego budowania codzienności na chrześcijańskich wartościach, które stanowiły fundament polskiej państwowości. Dziękujemy za dar wiary, Kościoła i Ojczyzny, modląc się o jej pomyślność. Polska będzie zawsze silna wtedy, gdy będzie odczytywać Boży zamysł oraz pozostanie tożsama z wartościami

chrześcijańsko-narodowymi. Wezwanie ks. Piotra Skargi – „Albo Polska będzie katolicka, albo nie będzie jej wcale” jest wciąż aktualne w obecnych czasach.

*Na zakończenie można odtworzyć przez multimedia oficjalny hymn Jubileuszu 1050 rocznicy Chrztu Polski „Gdzie chrzest, tam nadzieja” (muzyka i aranżacja: Leopold Twardowski; słowa: Helena Abbe, Leopold Twardowski)*

<http://chrzest966.pl/hymn-jubileuszowego-swietowania-gdzie-chrzest-tam-nadzieja/>